

شادی آینده

نویسنده: کیم ریدلبارگر

پولس رسول در رساله به مسیحیان شهر تسالونیکه به آنها چنین می‌آموزد: «پیوسته شادمان باشید، همیشه دعا کنید، در هر امری شاکر باشید که این است اراده‌ی خدا در حق شما در مسیح عیسی» (اول تسالونیکیان ۵:۱۶ - ۱۸). این کلمات آموزه‌هایی است که پولس به کلیسای تازه‌تاسیسش و برای مردمی که بت‌پرستی یونانی-رومی را رها کرده و به عیسی مسیح ایمان آورده‌اند می‌دهد. شادمانی، دعا، و شاکر بودن در تمامی شرایط باید صفات زندگی مسیحیان جدید باشد، به ویژه که با مخالفت کسانی مواجه هستند که نمی‌دانند چرا اینها یک معلم یهودی از سرزمین دوردست فلسطین را که مدعی است پسر خداوند است ولی رومیان او را کشته‌اند می‌پرستند.

درک حکم به شادی زیستن در شرایط سخت بدون توجه به بافتار دشوار است. می‌توان درک کرد که چرا کسانی که مخالفانی دارند باید دعا کنند - آنها باید لطف خداوند را طلب کنند بلکه بتوانند از این آزمایش‌ها سربلند بیرون بیایند. می‌توان درک کرد که باید برای رحمت‌های خداوند پیوسته شاکر باشند. اما قوم خدا چرا باید در زمان آزمایش و آزار شادمان باشند؟

آموزه‌های پولس راجع به عیسی نشان می‌دهد که این رسول منتقد رواقی‌گری یونانی بوده است - بنا به فلسفه رواقی‌گری، مردم باید با جدیت تمام مطابق با قوانین ثابت طبیعت زندگی کنند. اما در نگاه اول، فرمان پولس به شاد زیستن در زمان آزمایش تا حدی شبیه به چیزی است که یونانیان از یک فیلسوف رواقی انتظار داشتند. اگر پولس خود رواقی نبود چرا باید چنین فرمانی بدهد؟

پاسخ را باید در نگاه به آینده و امید ابدیه وعده داده شده به تمامی مسیحیان جستجو کرد، چرا که زمینه‌ی فرمان شاد زیستن به رنج‌کشان همین است. در رومیان ۱۲: ۹ - ۲۱ پولس نشانه‌های مسیحی حقیقی را بیان می‌کند - تجلیات عواطف دینی جدید در زندگی کسانی که از طریق ایمان به مسیح عادل شمرده شده‌اند، در روح‌القدس هستند، و با یاد منجی‌شان تسلی می‌یابند. صفت بارز عشق به عیسی و کسانی است که او نجات داده است (آیه ۹). چنین محبتی به نیکان شر را دور می‌کند. چنین محبتی در دوستی و تکریم برادرانه (آیه ۱۰) و در کوشش و جدیت در خدمت به خداوند (آیه ۱۱) مشهود است.

در آیه ۱۲، پولس می‌گوید در زمان آزمایش باید بر چه مبنایی شاد زندگی کنیم: «در امید مسرور باشید». حال دلیل اینکه به مسیحیان دستور داده شده در زمان آزمایش و رنج و تعقیب شاد باشند معلوم می‌شود. با نگاه کردن به آینده، مسیحیان می‌دانند آزمایش‌هایشان هر چقدر هم سخت باشد موقت است و وقتی هیاهوها بگذرد وعده‌ی خداوند محقق می‌شود و آزمایش به خیریت ابدی تبدیل می‌گردد (۸: ۲۸). شادی حقیقی ریشه در احساسات و هیجانات شخصی ندارد («احساس شادمانی می‌کنم»)، همچنین ربطی به اراده‌ی رواقی در مواجهه‌ی شجاعانه با آینده ندارد. شادی حقیقی ریشه در این واقعیت دارد که منجی مصلوب که به خاطر گناهان ما کشته شد و غضب

خداوند را از ما دور کرد، با بدن خویش از میان مردگان برخاست و بار دیگر بازمی‌گردد تا وعده‌های الهی را برآورده سازد.

مسیحیان در روزهای آزمایش و رنج شاد زندگی می‌کنند و از این طریق از مسیح در آن هنگام که ما را نجات می‌داد پیروی می‌نمایند – زیرا او رنج کشید و مرد و سپس از میان مردگان برخاست و به دست راست خداوند بر تخت نشست و اکنون بر همه‌ی امور حکمرانی می‌کند. الگویی که عیسی ارائه کرد – رنج مقدم بر شکوه است – برای تمامی کسانی که به او ایمان دارند و از طریق روح‌القدس با وی متحد شده‌اند صادق است. درست همانطور که عیسی رنج کشید و سپس برخاست، به ما نیز همین وعده داده شده است. رنج، آزمایش، وسوسه و آزاری که می‌بینیم راه را برای رحمتی که عیسی وعده داده باز می‌کند – امید آینده‌ای که پولس اغلب از آن سخن می‌گوید (اول قرنتیان ۱۵: ۱۹؛ اول تسالونیکیان ۵: ۸؛ دوم تسالونیکیان ۱۶: ۱۷).

شاد زیستن در زمان آزمایش نوعی رسم دینی بی‌معنا نیست که قرار باشد فقط به احساسی که داریم و به شجاعت خود تمرکز کنیم. قرار است الگویی را که عیسی مسیح با زندگی، مرگ و رستاخیز خویش عرضه کرد دنبال کنیم. رنج‌ها و آزمایش‌ها راه را برای رستاخیز بدن‌هایمان، شکوه آینده، و زندگی ابدی باز می‌کنند. پولس این مطلب را جلوتر در رومیان ۸: ۲۳ – ۲۵ چنین بیان کرده است:

«و نه این فقط، بلکه ما نیز که نوبر روح را یافته‌ایم، در خود آه می‌کشیم در انتظار پسرخواندگی، یعنی خلاصی جسم خود. زیرا که به امید نجات یافتیم، لکن چون امید دیده شد، دیگر امید نیست، زیرا آنچه کسی بیند چرا دیگر در امید آن باشد؟ اما اگر امید چیزی را داریم که نمی‌بینیم، با صبر انتظار آن می‌کشیم.»

مسیحیان به خاطر عیسی، که شادمانی آینده را برای همه‌ی کسانی که نجات داده تضمین کرده و می‌کند، می‌توانند در میانه‌ی سختی‌ها شاد باشند.

دکتر کیم ریدلبارگر شبان ارشد کلیسای اصلاح شده‌ی عیسی در آن‌هایم کالیفرنیا و از میزبانان برنامه رادیویی *White Horse Inn* است. او مولف *A Case for Amillennialism* و *First Corinthians* از مجموعه کتاب‌های *Lectio Continua* می‌باشد.

این مقاله در مجله [تیبیل‌تاک](#) منتشر شده است.